

Nem sorstragédia Trianon, fikció az összetartozás

2011-06-04. 19:25 Kuruc.info

Körmös Bauerék még mindig itt vannak

Bauer Tamás cikket jelentetett meg a Galamus.hu elnevezésű cionista oldalon, melyben kifejti "különvéleményét" Trianonnal kapcsolatban. Az írás nem szolgál különösebb újdonsággal, sőt még csak azt sem lehet mondani, hogy a szerző egyedül lenne a véleményével. Bauer Tamás a militáns zsidó értelmiség álláspontját fogalmazza meg a legnagyobb magyar nemzeti tragédiával kapcsolatban.

Bauer Tamás szerint ugyanis nem a trianoni diktátum volt igazságtalan, hanem a magyar államnak a "nemzetiségekkel szemben alkalmazott asszimilációs politikája". Persze hozzáteszi, hogy az utódállamok sem bánnak rendesen a kisebbségi sorba kényszerített magyarsággal, azonban, mint írja, a jelenlegi helyzet mégis igazságosabb, mint ami Trianon előtt volt, mert 1920 előtt "a Kárpát-medence lakosságának 52 százaléka élt kisebbségi sorban, közvetlenül Trianon után csak mintegy 30 százaléka, ma pedig (a cigányoktól eltekintve) alig 10-12 százaléka". Igaz, meghúzhattak volna igazságosabb határokat is, és akkor kevesebb magyar került volna idegen uralom alá. De ami a lényeg: Bauer úgy véli, hogy aki magát a trianoni szerződésben meghatározott "változtatás tényét kifogásolja, s aki ezen az alapon tekinti nemzeti tragédiának a trianoni békeszerződést, az úgy gondolja: a magyaroknak több joguk van arra, hogy saját államukban éljenek, mint a románoknak, szlovákoknak, horvátoknak, szerbeknek és ukránoknak". Magyarán: aki kesereg az ország trianoni tragédiája miatt, az

kirekesztő és sovinszta, sőt talán fasiszta is, mert a magyaroknak több jogot akar biztosítani, mint a környező államok népei számára.

Kínálkozik természetesen a kérdés: mi a véleménye Bauer Tamásnak Izrael állam terjeszkedő politikájáról, és arról a tényről, hogy a cionista zsidók több millió palesztint tartanak uralmuk alatt? Szónoki kérdés természetesen, melyre a nyilvánosság előtt Bauer Tamás talán nem adna őszinte választ. Valójában a cionisták természetesen meg vannak győződve arról, hogy Izraelnek joga van uralni egész Palesztinát, és a palesztinok elűzését és elnyomását is teljesen helyénvalónak tartják. Vagyis a zsidó államnak a palesztinokkal szemben alkalmazott asszimilációs politikája nyilván teljesen igazságos, továbbá az is egyértelmű a számukra, hogy a zsidóknak több joguk ahhoz, hogy saját államukban éljenek, mint a palesztinoknak (vagy bárki másnak). De ha az "isten ígérete" alapján, valamint a holokausztra hivatkozva 2000 év után létre lehetett hozni Izrael államot, miért ne lett volna jogos és igazságos az ezer év óta létező történelmi Magyarország fenntartására irányuló törekvés? És milyen alapon lehetne kifogásolni az egykori Magyar Királyság bizonyos magyarok lakta területeinek visszaszerzésének szándékát akkor, amikor Izrael folyamatosan terjeszkedik azokon a területeken, melyeket az 1947-es ENSZ- határozat a palesztinok számára juttatott?

Bauer Tamás számára egyébként magyar nemzet sem létezik. "A nemzeti összetartozás ünneplése egy fikciót ünnepel" - szögezi le Bauer Tamás rossz magyarsággal. Véleménye szerint, ahogy az osztrákok és a németek sem tekinthetők már egy nemzetnek, ugyanúgy az utódállamokban, illetve a csonkaországban élő magyarok sem alkotnak egy nemzetet többé: "a nyelv, a kultúra, a távolabbi történelemre vonatkozó tudat és érzésvilág közös, ugyanakkor a mindennapi élet élményvilága, szaktudás-anyaga, az elmúlt évtizedekre vonatkozó történelmi tudásanyag már más, mint ahogy más, mert más államhoz kapcsolódik a gazdasági és szociális érdekek szövevénye." A zsidóság esetében vajon nem kapcsolódik "más államhoz a gazdasági és társadalmi érdekek szövevénye"?

Bauer Tamás számára a fideszes "nemzeti összetartozás" jelszó is elfogadhatatlan, mivel az szerinte "harcias igénybejelentés is: ha területi igényeket nem lehet támasztani, a Fidesz "lakossági igényeket támaszt, bejelenti igényét a szomszéd országokban kisebbségben élő magyarok - állampolgárként, esküjükkal a magyar államnak hűséget fogadóként - ide tartozására", és "szembeállítja őket azzal az állammal és politikai közösséggel, amelyben élnek, megakasztja integrálódásukat abba a társadalomba, és súlyosan megosztja a szomszéd országok magyar kisebbségi közösségeit". Bauer tehát a határon túlra szakadt magyarság asszimilációját feltétlenül kívánatosnak és helyesnek tartja. A cikk további részéből az is kiderül, hogy aki Trianon miatt kesereg és a "magyar hősokeket ünnepli, az valójában azonosul a nemzetiszocialista Németország és a fasiszta Olaszország háborús céljaival". Magyarán: az ilyen ember nem más, mint egy gaz náci.

Bauer cikke végén felszólítja a "baloldaliakat és a liberálisokat": ne fogadják el a "jobboldal történelemszemléletét", és ne beszéljenek többé trianoni tragédiáról. Egyértelmű, világos beszéd. Most majd azzal jönnek persze, hogy Bauer Tamás véleménye nem tekinthető a magyarországi zsidó értelmiség álláspontjának. Talán így is van. De ha Bauer nézetei mégis az úgynevezett "baloldaliak és liberálisok" körében uralkodó általános felfogást tükrözik, akkor ne csodálkozzanak többé azon, hogy a nemzeti érzelmű magyarok nem tekintik őket a magyar

nemzet részének.

Perge Ottó - Kuruc.info

Bauer gyalázkodása: Különvélemény jeles napokon

A múlt hétvégén a "hősök napját" ünnepelte a mai magyar hivatalosság, minthogy az első Orbán-kormány idején törvénnyel újítták fel a Horthy-korszakban bevezetett ünnepet. A kormánytelevízió híradójában folyamatosan ismételték, hogy a világháborús hősök "a hazáért" harcoltak, "a haza védelmében" áldozták életüket. Ma "a nemzeti összetartozás napja" következik, minthogy első döntéseinek egyikeként azzá nyilvánította Orbán "forradalmi országgyűlése" a trianoni békeszerződés aláírásának évfordulóját. A békeszerződés aláírása, a történelmi Magyarország felbomlása úgymond a legújabb kori magyar történelem legnagyobb tragédiája.

Különvéleményt jelentek be. Nem gondolom, hogy a trianoni békeszerződés aláírása sorstragédia lenne. Tudjuk: az 1910-es népszámlálás szerint a történelmi, Horvátországgal együtt vett Magyarország lakosságának 48 százaléka volt magyar nemzetiségű. Mégpedig a magyar állam által rendezett népszámlálás szerint - amely ezt az arányt csak felfelé torzíthatta -, és olyan évtizedek után, amikor nagy erőfeszítések történtek a nemzetiségek asszimilációjára. E népszámlálás szerint több mint tízmillió román, szlovák, szerb, német és ukrán vagy ruszin, ahogy tetszik, élt kisebbségi sorban. A horvát és szlovák nép egésze élt a magyar állam fennhatósága alatt, saját államiság nélkül. A trianoni békeszerződés révén ez megfordult: három és félmillió magyar került kisebbségi sorba a határ túloldalán. Egyszer már megírtam, most elismélem: míg Trianon előtt a Kárpát-medence lakosságának 52 százaléka élt kisebbségi sorban, közvetlenül Trianon után csak mintegy 30 százaléka, ma pedig (a cigányoktól eltekintve) alig 10-12 százaléka. Ha a kisebbségi helyzetet valaki rossz dolognak tartja - márpedig a Trianon miatt kesergők a magyar kisebbségeknél nyilvánvalóan annak tartják -, akkor a trianoni határokat igazságosabbnak kellene tartaniuk, mint a történelmi Magyarország korábbi határait. Akkor legfeljebb a trianoni határváltozások mértékét tarthatják igazságtalannak (hiszen a harminc-ötven kilométerrel odébb megvont határok esetén még kevesebben kerültek volna kisebbségi helyzetbe, és emiatt a konkrét határokat joggal tarthatták akkor igazságtalannak), de nem a változtatás tényét. Aki magát a változtatás tényét kifogásolja, s aki ezen az alapon tekinti nemzeti tragédiának a trianoni békeszerződést, az úgy gondolja: a magyaroknak több joguk van arra, hogy saját államukban éljenek, mint a románoknak, szlovákoknak, horvátoknak, szerbeknek és ukránoknak. Én nem tudom így gondolni. Igazából nem Trianon volt igazságtalan, hanem az asszimilációs politika: a magyar államé a nemzetiségekkel szemben Trianon előtt, és a szomszéd államoké a magyar kisebbségekkel szemben Trianon után, különösen pedig a kommunista rendszerekben, 1945 után. Azért különösen azokban, mert totális államban súlyosabb következményei vannak annak, ha az állam a többségi népességé, mint plurális demokráciában - erre mutatott rá Duray Miklós könyvéhez írott emlékezetes előszavában Csoóri Sándor.

Mellesleg a "nemzeti összetartozás" ünneplése egy fikciót ünnepel. Egységes magyar nemzet - hiába iktatja törvénybe e szókapcsolatot a Fidesz - kilencven évvel a történelmi állam

felbomlása után nincs. A németek és az osztrákok a közös nyelv és kultúra, meg a távoli múlt közössége ellenére nem egy nemzet, az utóbbi háromszáz évben történetük szétvált.

Hasonlóképpen a magyaroknál: a nyelv, a kultúra, a távolabbi történelemre vonatkozó tudat és érzésvilág közös, ugyanakkor a mindennapi élet élményvilága, szaktudás-anyaga, az elmúlt évtizedekre vonatkozó történelmi tudásanyag már más, mint ahogy más, mert más államhoz kapcsolódik a gazdasági és szociális érdekek szövevénye. A "nemzeti összetartozás" jelszava nemcsak ezt a kőkemény realitást tagadja, de harcias igénybejelentés is: ha területi igényeket nem lehet támasztani, a Fidesz "lakossági igényeket támaszt", bejelenti igényét a szomszéd országokban kisebbségben élő magyarok - állampolgárként, esküjükkal a magyar államnak hűséget fogadóként - ide tartozására. Ez szembeállítja őket azzal az állammal és politikai közösséggel, amelyben élnek, megakasztja integrálódásukat abba a társadalomba, és súlyosan megosztja a szomszéd országok magyar kisebbségi közösségeit is.

Aki politikusként 2011-ben "egységes magyar nemzetben" gondolkodik, az azzal a múltbeli politikával azonosul, amely hasonlóképpen gondolkodott, vagyis a revíziós politikával, amelynek jegyében Magyarország belépett a második világháborúba. Az mondhatja azt, amitől a múlt vasárnap zengett minden tv-híradó, hogy a második világháborúban elesett magyar katonák a hazájukat védték. Valójában a Szovjetunió megtámadásához, Ukrajna feldúlásához semmiféle magyar érdek nem fűződött. A magyar hadsereg Hitler háborús céljait szolgálta, amikor az ország bekapcsolódott a háborúba. És természetesen a területi revíziót, hiszen a románokkal és szlovákokkal versengett Magyarország, amikor a németek mellé állt, hogy megtarthassa, amit Hitlertől és Mussolinitől Bécsben kapott. Ez lett volna a haza védelme? Így függ össze a Trianonnal kapcsolatos propaganda és a "hősök napja", a második világháborús magyar szereppel való látványos azonosulás. Más alkalommal, a főváros fideszes vezetésének utcanév-politikájával, a Roosevelt- és a Moszkva-tér átnevezésével kapcsolatban már elmondtam: Tarlósék "lélekben" utólag is az egykori tengelyhatalmakhoz csatlakoznak, és szembefordulnak az antifasiszta koalícióval. Ugyanezt jelenti a "hősök napja" is. Európa felvilágosult tájain demokratikus politikus nem azonosul azzal, hogy országa a második világháborúban Hitler szövetségében vett részt.

Hogy a magyar jobboldal semmit sem tanult az elmúlt száz évből, azt tudjuk, egyre világosabban látjuk. Baloldaliaknak és liberálisoknak azonban nem kellene elfogadniuk ezt a történelemfelfogást, nem kellene trianoni tragédiáról beszélniük.